

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 maja 1983 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polską Rzeczpospolitą Ludową Konwencji o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 17 ustęp 2 Konwencji o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r., został złożony Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 14 grudnia 1982 r. dokument ratyfikacyjny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej powyższej konwencji, z zastrzeżeniem, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji.

Konwencja ta weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 13 stycznia 1983 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa stały się stronami powyższej konwencji, która weszła w życie dnia 20 lutego 1977 r., składając w następujących datach dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia wraz z podanymi niżej deklaracjami i zastrzeżeniami:

Bułgaria dnia 18 lipca 1974 r.,
oświadczenie złożone przy podpisaniu i ponowione przy ratyfikacji:

Bułgaria nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron przekazany do arbitrażu lub Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, i oświadcza, że w każdym wypadku konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze w celu poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Nikaragua dnia 10 marca 1975 r.,
Ekwador dnia 12 marca 1975 r.,

przy podpisaniu:

Nawiązując do artykułu 13 ustęp 2 konwencji **Ekwador** oświadcza, że nie czuje się zobowiązany do poddawania sporów dotyczących stosowania konwencji Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Węgry dnia 26 marca 1975 r.,

oświadczenie złożone przy podpisaniu i ponowione przy ratyfikacji:

Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji. Postanowienia te nie są zgodne ze stanowiskiem zajmowanym przez Węgierską Republikę Ludową, zgodnie z którym dla poddania sporów między państwami arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda wszystkich zainteresowanych stron.

Ghana dnia 25 kwietnia 1975 r.,

Artykuł 13 ustęp 1 konwencji stanowi, że spory mogą być poddane arbitrażowi, a w razie nierozstrzygnięcia ich, na żądanie jakiegokolwiek ze stron, przekazane Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości. Ponieważ Ghana występuje przeciwko każdej formie przymusowego arbitrażu, pragnie skorzystać z prawa wyboru przewidzianego w artykule 13 ustęp 2 i wnieść zastrzeżenie do artykułu 13 ustęp 1. Artykuł 13 ustęp 3 przewiduje, że w późniejszym terminie takie zastrzeżenie może zostać wycofane.

Czechosłowacja dnia 30 czerwca 1975 r.,
przy podpisaniu:

Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji i oświadcza, że zgodnie z zasadą suwerennej równości państw w każdym wypadku konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

przy ratyfikacji:

Czechosłowacja nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji.

Dania dnia 1 lipca 1975 r.,
Szwecja dnia 1 lipca 1975 r.,
Mongolia dnia 8 sierpnia 1975 r.,

oświadczenie złożone przy podpisaniu i ponowione przy ratyfikacji:

Mongolska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości. Oświadcza, że w każdym wypadku konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Liberia dnia 30 września 1975 r.,
Paragwaj dnia 24 listopada 1975 r.,
Cypri dnia 24 grudnia 1975 r.,

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 15 stycznia 1976 r.,

zastrzeżenie złożone przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi

lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że w każdym wypadku dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 20 stycznia 1976 r.,
zastrzeżenie złożone przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że w każdym wypadku dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze.

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 5 lutego 1976 r.,
zastrzeżenie złożone przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że w każdym wypadku dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze.

Pakistan dnia 29 marca 1976 r.,
Pakistan nie będzie związany artykułem 13 ustęp 1 konwencji.

Kanada dnia 4 sierpnia 1976 r.,
Stany Zjednoczone
Ameryki dnia 26 października 1976 r.,
Filipiny dnia 26 listopada 1976 r.,
Niemiecka Republika
Demokratyczna dnia 30 listopada 1976 r.,

oświadczenie złożone przy podpisaniu i ponowione przy ratyfikacji:

Niemiecka Republika Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji i potwierdza swoje przekonanie, że zgodnie z zasadą suwerennej równości państw w każdym wypadku konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze dla poddania sporu arbitrażowi lub przekazania Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Jugosławia dnia 29 grudnia 1976 r.,
Chile dnia 21 stycznia 1977 r.,
Tunezja dnia 21 stycznia 1977 r.,

zastrzeżenie złożone przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Żaden spór nie będzie przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, jeśli nie wy-

rażą na to zgody wszystkie strony biorące udział w sporze.

Republika Federalna Niemiec dnia 25 stycznia 1977 r.,
przy podpisaniu:

Republika Federalna Niemiec zastrzega sobie prawo przy ratyfikowaniu konwencji do określenia swojego stanowiska w sprawie wyjaśnień i oświadczeń innych państw składanych przy podpisywaniu, ratyfikowaniu lub przystępowaniu do konwencji i do składania zastrzeżeń co do niektórych postanowień wyżej wymienionej konwencji.

Malawi dnia 14 marca 1977 r.,

Rząd Republiki Malawi oświadcza, biorąc pod uwagę postanowienia artykułu 13 ustęp 2, że nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji.

Australia dnia 20 czerwca 1977 r.,
Republika Dominikańska dnia 8 lipca 1977 r.,
Zair dnia 25 lipca 1977 r.,

Republika Zairu nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości w razie nierozstrzygnięcia go w drodze negocjacji. W świetle swojej polityki, opartej na poszanowaniu suwerenności państw, Republika Zairu sprzeciwia się każdej formie przymusowego arbitrażu i ma nadzieję, że takie spory będą poddawane arbitrażowi lub przekazywane Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości nie na żądanie jednej ze stron, lecz za zgodą wszystkich zainteresowanych stron.

Islandia dnia 2 sierpnia 1977 r.,
Austria dnia 3 sierpnia 1977 r.,
Kostaryka dnia 2 listopada 1977 r.,
Rwanda dnia 29 listopada 1977 r.,
Irak dnia 28 lutego 1978 r.,

1. Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, do której dołączona jest wymieniona konwencja, będzie uważana za integralną część konwencji.

2. Artykuł 1 ustęp 1 punkt b) konwencji dotyczy przedstawicieli narodowych ruchów wyzwolenczych uznawanych przez Ligę Państw Arabskich lub Organizację Jedności Afrykańskiej.

3. Republika Iracka nie będzie związana postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji.

4. Przystąpienie Rządu Republiki Irackiej do konwencji nie oznacza w żaden sposób uznania Izraela i nie będzie przyczyniać się do nawiązania z nim jakichkolwiek stosunków.

Indie dnia 11 kwietnia 1978 r.,

Rząd Republiki Indii nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 13 ustęp 1, który ustanawia obowiązek arbitrażu lub rozstrzygnięcia przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości sporów pomiędzy dwoma lub więcej stronami, dotyczących interpretacji lub stosowania konwencji.

Peru dnia 25 kwietnia 1978 r.,
z zastrzeżeniami odnośnie do artykułu 13 ustęp 1.

Urugwaj dnia 13 czerwca 1978 r.,
Iran dnia 12 lipca 1978 r.,
Rumunia dnia 15 sierpnia 1978 r.,
zastrzeżenie złożone przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Socjalistyczna Republika Rumunii oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości w razie nierozstrzygnięcia go w drodze negocjacji.

Socjalistyczna Republika Rumunii uważa, że takie spory mogą być poddane arbitrażowi lub przekazane Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości tylko wówczas, gdy wszystkie strony biorące udział w sporze w każdym wypadku wyrażą na to zgodę.

Jamajka dnia 21 września 1978 r.,

W nawiązaniu do artykułu 13 ustęp 2 konwencji Jamajka oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 wyżej wymienionego artykułu, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że w każdym wypadku konieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Finlandia dnia 31 października 1978 r.,
zastrzeżenie złożone przy podpisaniu i potwierdzone przy ratyfikacji:

Finlandia zastrzega sobie prawo do stosowania postanowień artykułu 8 ustęp 3 w taki sposób, że ekstradycja ograniczać się będzie do przestępstw, które według prawa fińskiego podlegają surowszej karze niż jeden rok pozbawienia wolności, pod warunkiem że spełnione zostaną inne wymagania fińskiego ustawodawstwa niezbędne do ekstradycji.

oświadczenie złożone przy podpisaniu:

Finlandia zastrzega sobie również prawo do złożenia innych zastrzeżeń, jakie będzie uważać za stosowne przy ratyfikowaniu konwencji.

Zjednoczone Królestwo
Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii
Trynidad i Tobago

dnia 2 maja 1979 r.,
dnia 15 czerwca 1979 r.,

Nawiązując do artykułu 13 ustęp 2 konwencji, Republika Trynidadu i Tobago oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami ustępu 1 powyższego artykułu, zgodnie z którym każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, będzie na żądanie jednej ze stron poddany arbitrażowi lub przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że w każdym wypadku ko-

nieczna jest zgoda każdej ze stron biorących udział w sporze dla poddania sporu arbitrażowi lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości.

Barbados dnia 26 października 1979 r.,
Meksyk dnia 22 kwietnia 1980 r.,
Norwegia dnia 28 kwietnia 1980 r.,
Seszele dnia 29 maja 1980 r.,
Panama dnia 17 czerwca 1980 r.,
Izrael dnia 31 lipca 1980 r.,

oświadczenie:

Rząd Państwa Izrael oświadcza, że jego przystąpienie do konwencji nie oznacza przyjęcia przezeń jako wiążących postanowień jakiegokolwiek innego międzynarodowego dokumentu lub przyjęcia przezeń jakiegokolwiek innego międzynarodowego dokumentu jako dokumentu odnoszącego się do konwencji.

Rząd Izraela potwierdza ponownie treść swojego stanowiska z dnia 11 maja 1979 r. przedstawionego Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Salwador dnia 8 sierpnia 1980 r.,

Salwador nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji.

Haiti dnia 25 sierpnia 1980 r.,
Burundi dnia 17 grudnia 1980 r.,

W razie gdy domniemani sprawcy należą do narodowego ruchu wyzwolenczego uznawanego przez Burundi lub przez międzynarodową organizację, której Burundi jest stroną, i ich akcje stanowią część działalności wyzwolenczej, Rząd Republiki Burundi zastrzega sobie prawo do niestosowania wobec nich postanowień artykułu 2 ustęp 2 oraz artykułu 6 ustęp 1.

Togo dnia 30 grudnia 1980 r.,
Turcja dnia 11 czerwca 1981 r.,
Gabon dnia 14 października 1981 r.,
Argentyna dnia 18 marca 1982 r.,

zastrzeżenie przy przystąpieniu:

Zgodnie z artykułem 13 ustęp 2 konwencji Republika Argentyńska oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji.

**Koreańska Republika
Ludowo-Demokratyczna** dnia 1 grudnia 1982 r.,
zastrzeżenie przy przystąpieniu:

Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 13 ustęp 1 konwencji, uznając że każdy spór pomiędzy dwoma lub więcej państwami-stronami, dotyczący interpretacji lub stosowania konwencji, nie powinien być poddany międzynarodowemu arbitrażowi i Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości bez zgody obydwu stron.

Zgodnie z artykułem 17 konwencji weszła ona w życie w stosunku do pierwszych 22 spośród wymienionych wyżej państw dnia 20 lutego 1977 r., a w stosunku do pozostałych państw weszła w życie trzydziestego dnia po złożeniu przez nie dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia.

Minister Spraw Zagranicznych: S. Olszowski